

РЕШЕНИЕ

№ 5372

гр. София, 29.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12225** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал. 1, вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е след отделяне на производството по оспорване от В. Е. Ц. на Заповед № СОА20-РД15-12635/28.09.2020 г., издадена от кмета на Столична община (СО), с която на осн. чл.108, ал.1, вр. с чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение. С жалбата е предявен иск за присъждане на обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предмет на настоящото производство.

В исковата молба се твърди, че поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение с ищеца и на основание чл. 104 ЗДСл ответникът дължи обезщетение за период от 6 месеца, през който не е заемал държавна служба. С уточняваща молба от 01.11.2021 г. /л.35/ се посочва, че размерът на обезщетението, чието заплащане се претендира е 6308 лв., изчислено за периода от 01.10.2020 г. до 01.04.2021 г. Посочва се, че брутното месечно възнаграждение на ищеца, съгласно Заповед №СОА20-РД15-2807/28.02.2020 г. /л.16/ е в размер на 1458.00 лв. В периода от м. 12.2020 г. до м. 04.2021 г. Ц. работил по трудово правоотношение с месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лв., с оглед което счита, че дължимото му обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е в размер на 6308 лв.

В хода на устните състезания по делото ищецът, представляван от адв. Г., моли съда да уважи изцяло исковата претенция, като счита, че за времето, през което е останал без работа, включително и за времето, през което е работил при друг работодател, претенцията е доказана по основание и размер. Претендира присъждане на

направените по делото разноси по представен списък.

Ответната страна – Столична община, чрез процесуален представител юрк. Ж., счита, че претенцията е неоснователна по размер, тъй като не съответства на събраните в хода на производството доказателства. Претендира разноси в минимален размер. Няма претенции по представения от ищцовата страна списък с разноси.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че исковата молба е недоказана в претендирания размер.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № СОА20-РД15-12635/28.09.2020 г., издадена от кмета на Столична община, на В. Е. Ц., на длъжност главен експерт в Отдел „Отчуждаване и обезщетяване“ към Дирекция „Инвестиционно обслужване“ при СО, е прекратено служебното правоотношение, на осн. чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл, поради съкращаване на длъжността, с предизвестие. На осн. чл.106, ал.4 от ЗДСл, е посочено, че на служителя следва да се изплати обезщетение в размер на основната му заплата за неспазения срок на предизвестията от 1 месец.

С решение № 980 от 17.02.2021 г., постановено по адм. д. № 11757/2020 г. по описа на АССГ, е отменена Заповед №№ СОА20-РД15-12635/28.09.2020 г., издадена от кмета на СО. С решение № 7728/29.06.2021 г., постановено по адм. д. № 4675/2021 г. по описа на ВАС – Пето отделение, е оставено в сила решението, постановено от АССГ.

От приетите по делото писмени доказателства – извлечение от трудова книжка сер. Щ, № 658591 и представена от ТД на НАП С. на 20.04.2022 г. справка актуално състояние на действащи трудови договори за периода от 01.10.2020 г. до 31.03.2021 г. /л.81/, както и справка актуално състояние на действащи трудови договори за периода от 01.10.2020 г. до 31.07.2021 г., представена от ищеца /л.84/, за В. Е. Ц. се установява, че за периода от м.12.2020 г. до м.03.2021 г., включително, лицето е работило по трудово правоотношение с [фирма], с основна месечна заплата за м.12.2020 г. в размер на 610 лв., а за месеците 01, 02 и 03.2021 г. в размер на 650.00 лв. От горните писмени доказателства се установява, че в периода от 01.10.2020 г. до 29.11.2020 г. ищецът не е заемал длъжност по служебно правоотношение.

Между страните няма спор по отношение на размера на brutното месечно възнаграждение от 1458.00 лв. на ищеца при ответника до момента на прекратяване на служебното му правоотношение. Същото се потвърждава и от представената по делото справка актуално състояние на действащи трудови договори за периода от 01.07.2020 г. до 31.07.2021 г. /л.50/.

Видно от представената по делото Заповед № СОА21-РД15-8467/13.07.2021 г., с която на осн. чл.122, ал.1 от ЗДСл, вр. с Решение № 7728/29.06.2021 г. на ВАС на РБ и молба, с вх. № СОА21-ГР94-3830/09.07.2021 г. от В. Е. Ц., няма промяна в размера на основната месечна заплата за длъжността, на която е ищецът е възстановен.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 АПК е предявен срещу юридическото лице – Столична община, представлявано от органа, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното

правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищеца със заповед № СОА20-РД15-12635/28.09.2020 г., издадена от кмета на Столична община, отменена с решение № 980 от 17.02.2021 г., постановено по адм. д. № 11757/2020 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 7728/29.06.2021 г., постановено по адм. д. № 4675/2021 г. по описа на ВАС – Пето отделение. По делото е безспорно установено и обстоятелството, че ищецът е заемал друга длъжност в периода от м.12.2020 г. до 03.2021 г., по трудово правоотношение с [фирма], с основна месечна заплата в размер на 650 лв., с изключение на м.12.2020 г., когато същата е била в размер на 610 лв.

Следователно, в случая е налице втората хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл – ищецът е бил назначен по трудово правоотношение, за част от процесния период и е получавал възнаграждение в по-нисък размер. С чл. 104, ал. 1, изр. 2 ЗДСл законодателят е регламентирал, че служителят има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация индивидуалните основни месечни заплати на служителите на пълно работно време се определят в рамките на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен на основната месечна заплата по приложение № 1. Между страните не е спорно, че основното възнаграждение за длъжността, заемана от жалбоподателя, към момента на признаване на уволнението за незаконно, е в размер на 1458 лв. Поради това настоящият съдебен състав приема, че дължимото съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл обезщетение на ищеца следва да се определи именно въз основа на така посочената основна заплата в размер на 1458 лв. Не е налице основание за определяне на размера на обезщетението въз основа на средна стойност между минимума и максимума на основната месечна заплата за съответното длъжностно ниво в Отдел „Отчуждаване и обезщетяване“ в Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ при СО, тъй като в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл ясно е регламентирана основата за определяне на дължимото обезщетение и това е основната заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме длъжността.

Между страните няма спор, че дължимото по реда на чл.106, ал.4 ЗДСл е изплатено. Изплатеното обезщетение по чл. 106, ал.4 от ЗДСл обаче няма връзка с дължимото такова по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Съгласно практиката на Върховен административен съд сумата, която служителят е получил за неспазения срок на предизвестieto, съгласно чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, има предназначение да компенсирa вредите от неизпълнението на задължението на органа да го предизвести, поради което с отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение не подлежи на връщане като платена на отпаднало правно основание. Поради това съдът намира, че обезщетението по чл.104,

ал.1 ЗДСл следва да се изчисли от м.10.2020 г. до м.03.2021 г., включително.

Така за процесния период - от 01.10.2020 г. до 31.03.2021 г., дължимото на основание чл. 104, ал. 1, изр. 2 от ЗДСл обезщетение следва да бъде определено в размер на 6188 лв., изчислено както следва: общият размер на основната заплата от 1458 лв. за 6 месечен период - 8748 лв., намален с общия размер на полученото основно трудово възнаграждение от 650 лв. за 3 месечен период и 1 възнаграждение за един месец в размер на 610лв. – 2560.00 лв.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 6188 лв., представляваща обезщетение за периода от 01.10.2020 г. до 31.03.2021 г., през който ищецът не е заемал държавна служба, поради незаконното му съкращение със № СОА20-РД15-12635/28.09.2020 г., издадена от кмета на Столична община. За сумата над 6188 лв. до пълния претендиран размер от 6308 лв. исковата претенция следва да се отхвърли.

При този изход на спора ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищеца разноските, направени в хода на съдебното производство. Като съобрази фактичката и правна сложност на делото, както и обема на извършените действия по правна защита и процесуално представителство от упълномощения от ищеца адвокат, съдът приема, че платеното адвокатско възнаграждение не надвишава значително минималния размер, определен с чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. и не е прекомерно. Съобразно уважената част от исковата претенция и предвидения в Наредба № 1/2004 г. минимум, в полза на страната следва да се присъдят разноски в общ размер 632.72 лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 01.11.2021 г. /л.34/.

Ответника претендира юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи по реда на чл.24 от Наредбата за правната помощ в минимален размер - 100лв. На ответника следва да се присъдят разноски 1,90 лв. за юрисконсултско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част на иска – 120 лв.

Или по компенсация Столична община следва да бъде осъдена да заплати на ищцата разноски по делото за настоящата съдебна инстанция в размер на 630,82 лева.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Е. Ц., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 6188 лв. (шест хиляди сто осемдесет и осем лева), представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за период шест месеца - от 01.10.2020 г. до 31.03.2021 г., както и сума в размер на 630,82 лв. (шестстотин и тридесет лева и осемдесет и две стотинки), представляваща разноски по делото, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за сумата над 6188 лв. до пълния претендиран размер от 6308 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: